

آنچه درباره ربات همستر می دانیم و نمی دانیم

رویا فروش ها مشغول کارند

صفحه ۱۶

«فرهنگستان» فضای انتخاباتی را بررسی می کند

رکود ایده های انتخاباتی

۷ و ۲

رادیکال ها علیه رقابت بر سر ایده های حکمرانی

سرمقاله

محمد امین ایمانجانی
مدیر مسئول

چند روزی است تبلیغات غیررسمی انتخابات ریاست جمهوری چهاردهم شروع شده است. مرحله تبلیغات قبل از تأیید صلاحیت ها معمولاً مرحله تبلیغات نخبگانی است؛ مرحله ای که پیش از ورود به حوزه عمومی و تبلیغات توده ای معمولاً حرف های جدی تر در آن زده می شود. هر طرف را که نگاه می کنیم از همه چیز بحث است جز آنچه باید باشد. کشور ده ها ساله حل نشده و صد ها پروژه نیمه تمام دارد اما در فضای تبلیغات کمترین اشاره ای به یک مجموعه ایده متصل پایک نیک تسبیح فکری به چشم نمی خورد که بتواند سطح حکمرانی کشور را ارتقا دهد و به سمت حل مساله برود، به جایش تا بخواهید نزاع های کم عمق و سطحی و حتی بد اخلاقی های تبلیغاتی دیده می شود. اما چرا باید مساله رقابت بر سر ایده های حکمرانی دال مرکزی انتخابات پیش رو باشد؟

اول اینکه این مهم ترین کنش برای استمرار موفقیت های رقم خورده توسط دولت سیزدهم است. نگاهی به کارنامه دولت نشان می دهد موفقیت هایش آنجا بود که با تأسی به گفتمان انقلاب اسلامی حاشیه را کنار می زد و به اصل و متن می پرداخت.

مساله بعد این است که رقابت بر سر ایده های حکمرانی می تواند میراث به جای مانده از دولت رازقانیز بدهد. کشور همچنان در مسائل مهم اجتماعی، اقتصادی و سیاسی چالش هایی دارد که جز با گت و گتو رقابت بر سر ایده های ملموس و منسجم قابل حل نیست. نکته بعد تجربه کسب شده در انتخابات های قبلی است، به همین انتخابات اسفند سال قبل رجوع کنیم، پایان سیاست ورزی ایجابی و رو به جلو و تبدیل صحنه سیاسی به رقابت چه کسی کمتر دزد است؟ در مرحله دوم به مشارکت ۸ درصدی رسید. این نتیجه طراحی دو قطبی نیابتی رافتی پور - محبی بود، اگر از اسفند سال گذشته درس گرفته باشیم، بدیهی است تنه های یک رقابت عمیق و سازنده بر سر ایده های حکمرانی است که می تواند مشارکت آفرین باشد و از دلش دولت کارآمد به وجود آید.

اما چه گروه ها و چه ایده هایی با رقابت بر سر ایده های حکمرانی مخالفند؟ گروه های بحران زنی و کم کارنامه طبعاً با چالش بر سر ایده حکمرانی و بریدن فضای انتخابات به سمت میدان کارآمدی مخالف خواهند بود. این جریان ها علی رغم اختلافات ظاهری در فضای سیاسی به شکل واحدی عمل می کنند.

بیک ویژگی این جریان ها بردن کار به سمت تندروی های سیاسی است. جریان رادیکالی که در انتخابات مجلس هم به همین سیاق کنشگری سیاسی کرد، یکی از مصادیق فرار از گفتمان کارآمدی است. فاسد خواندن همه مخالفان سیاسی، وارونه خواندن تاریخ انقلاب در دهه ۶۰ و... از کنش های این چند روز یک طیف خاص بوده اند. جریان دوم فراری از رقابت بر سر ایده های حکمرانی، جریانی است که می خواهد با نوشتاری بازی از سیاست ورزی واقعی فرار کند. واقعیت این است که اگر جریانی عمیقاً و قلباً خواهان ادامه کارآمدی های دولت آیت الله رئیسی است، بهتر است در نظر و عمل کارآمدی خود را نشان بدهد، در چنین شرایطی است که مخاطب خود به نزدیک بودن ایده آن جریان به دولت سیزدهم پی می برد. این کار نه نیاز به بازخوانی وارونه تاریخ و انتخابات های قبلی دارد، نه نیاز به فشار به شورای نگهبان یا اعضای نامه و...

جریان سوم که دوست ندارد مساله بر سر ایده های حکمرانی شکل بگیرد، جریان اصلاح طلبان رادیکال است، تشریوی جریانی تندروی اصلاح طلب به نام موسوم به راهگشایی که حمایت از گزینه های عملگرایی غیر حزبی را رد نمی کرد به همین رویکرد برمی گردد، حصر کردن انتخابات در گزینه های محدود حزبی و جریانی که کارنامه روشنی ندارند با هدف زمین گیر کردن بدنه اجتماعی اصلاح طلبان در چنین چهارچوبی قابل فهم است. این جریان به سبب قل نا همسان سیاسی اش در جبهه رقیب بر رادیکالیسم و بحران زنی بودن و سیاست ورزی رمانتیک و غیرواقعی تاکید دارد.

پیشنهاد هایی به تلویزیون برای تحقق ایده بی طرفی و افزایش مشارکت در انتخابات

ویدئو چک انتخاباتی

حال کامل

با کاهش صندلی های رایگان کارشناسی ارشد
سهام دانشگاه های غیرانتفاعی ۷ درصد افزایش یافت

به غیر انتفاعی ها

۱۳ و ۱۲

حسن یزدانی بازگشت موفقیت آمیزی به کشتی داشت و فقط حریفانش را شکست نداد

صهیونیست ها نگران استفاده از تسلیحات
رونمایی نشده حزب الله لبنان هستند

نوبت شگفتانه های نصرالله

صفحه ۸

صفحه ۱۱

پیروزی در بودا پیست و تهران